

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **R. D.**
bytem X
zastoupené Mgr. Romanem Řezáčem,
bytem U hřiště 758, 664 42 Modřice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 9. 2019, č. j. JMK 134187/2019, sp. zn. S-JMK 130956/2019/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. JMK 160354/2018, sp. zn. S-JMK 61818/2018/OD/Bo, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Romana Řezáče, bytem U hřiště 758, 664 42 Modřice.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních

činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 7. 2019, č. j. ODSČ-94570/18-41, sp. zn. ODSČ-94570/18-HEV/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Ford, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 25 odst. 3 silničního zákona, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona bylo zjištěno Městskou policií Brno (dále též „MP“) na pozemní komunikaci Luční 21 v Brně dne 11. 4. 2018 v 20:18 hod., řidič vozidla, který není znám, porušil povinnost zachovat jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobkyni podle ustanovení § 125f odst. 4 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona, ustanovení § 35 písm. b), § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobkyně předně uvedla, že správní řízení bylo vedeno v rozporu se zákonem, bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, v rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny všechny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovedl své závěry, a rozhodnutí správního orgánu je tak nepřezkoumatelné. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu. Správní orgán se nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami. Řízení bylo stíženo procesními vadami, které mají vliv na zákonnost rozhodnutí.
5. Žalobkyně namítla, že závěr správních orgánů ohledně toho, že situace v době spáchání přestupku byla dostatečně zmapována fotografiemi, nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobkyně namítala již v průběhu správního řízení, že fotografie mapují pouze pohyb na silnici v pohledu rovnoběžně s ní a nikoliv v jejím okolí. Pro výrok správních orgánů, že se v dohledové vzdálenosti nikdo nenachází, tedy není důkazní opora, neboť to z fotografií patrně není. Nebyl ani vyslechnut účastník řízení ani zasahující strážníci MP.
6. Žalobkyně rovněž namítala, že úřední záznam ze dne 23. 7. 2018 nelze použít jako důkaz v řízení, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci, sám o sobě jako důkazní prostředek neobstojí a nemůže být použit jako jediný důkazní prostředek. Z úředního záznamu

není patrné ničeho, pouze popis, místo, čas, citace zákona a registrační značka vozidla. Úřední záznam dokonce není sepsán tím, kdo měl přestupek zjistit. Mapový podklad stažený z internetu a karta vozidla dále nejsou důkazem toho, že byl spáchán přestupek a jak k němu mělo dojít, pouze podle žalobkyně dokazují, že existuje vozidlo a že v Brně existuje ulice Luční. Z fotografií, které jsou pouze přílohou úředního záznamu, je patrný pouze dvojitý pohled, o bezprostředním okolí nevypovídají ničeho a není prokázáno, že by se řidič vozidla nenacházel v bezprostředním okolí.

7. Další žalobní námitka směřovala k postupu měření vzdálenosti vozidla od protilehlého okraje vozovky. Podle žalobkyně nemají oporu v provedeném dokazování tvrzení, že měření bylo provedeno strážníky oprávněnými a proškolenými k měření kalibrovaným měřidlem, když ve spisovém materiálu se nenachází žádné důkazy ohledně těchto skutečností, nebyl doložen protokol o ověření měřidla a protokol o kalibraci, ani osvědčení o tom, že měření prováděla osoba, která je k tomu způsobilá, tedy proškolený strážník MP. Ve spisovém materiálu nemá oporu ani tvrzení, jakým způsobem bylo měřeno, kdy měla být měřena vzdálenost od protilehlého okraje pozemní komunikace ke kolu vozidla.
8. Podle žalobkyně dále žalovaný nezkoumal ani materiální znak přestupku, kterým se v nyní posuzovaném případě nezabýval, automaticky považoval materiální znak za naplněný a spokojil se s formálním konstatováním, že materiální znak byl naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace.
9. Žalobkyně dále namítala již v řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení, že nebyla seznámena s úplným spisovým materiálem, jak je uvedeno v protokolu ze dne 13. 2. 2019. Spis neobsahoval podání účastníka řízení ze dne 8. 2. 2019. Žalobkyně tedy namítá, že bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, nebyla seznámena s úplným spisem, a tedy nebyla jí dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí a došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces.
10. V řízení před správními orgány dále bylo dle žalobkyně porušeno ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, když bylo správní řízení vedeno někým, kdo není oprávněnou úřední osobou. Žalobkyni nebyl předložen záznam o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, ani nedohledala takový záznam ve spisovém materiálu.
11. V průběhu správního řízení dále došlo k porušení práva žalobkyně na nahlížení do spisu, a to opakovaně. Správní úřad přitom musí umožnit přístup do spisu nejen v úředních hodinách, ale během celé pracovní doby kterýkoli pracovní den a nemůže se dovolávat nepřítomnosti příslušného pracovníka. V případě odepření práva nahlédnout do spisu musí správní orgán zdůvodnit proč a vydat usnesení, přičemž odepřít právo nahlédnout do spisu lze jen ze závažných a přezkoumatelných důvodů. Správní orgán nemůže sdělit, že účastníku řízení nebylo vyhověno z technických důvodů. Technické důvody, neboli školení pracovníka, nejsou okolností vylučující odpovědnost správního orgánu a je na vnitřní organizaci správního orgánu zajistit přístup do spisu i v době nepřítomnosti pracovníka. Nadto žalobkyně dovodila ze sdělení správního orgánu, že nikdo jiný než oprávněná úřední osoba nemůže z důvodu GDPR disponovat s jejím spisem, ze strany správního orgánu však nebylo žalobkyni sděleno, které osoby mohou ze spisem disponovat.

12. Vzhledem k uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil věc k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil a uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné.
14. Správní orgány nevycházely při hodnocení skutkového stavu pouze z úředního záznamu, ale i z rozsáhlé fotodokumentace, která mapuje okolí stojícího vozidla, a to poměrně kvalitně a v dlouhém časovém úseku. Fotodokumentace přitom sama úředním záznamem není. Výsledky zasahujících strážníků by byly podle žalovaného zcela nadbytečné.
15. K žalobkyní namítané neprůkaznosti měření a požadavkům na kalibraci měřidla žalovaný konstatoval, že měření vzdálenosti z bodu A do bodu B je natolik triviální, že není třeba speciálního kurzu, ani každodenní kalibrace měřidla, postačí zběžné proškolení strážníků. Námitky ohledně nepřesnosti měření, např. z důvodu hrubého asfaltu, jsou vzhledem k naměřené vzdálenosti 4,354 metru v situaci, kdy mělo být ponecháno pro průjezd 6 metrů, zcela bezpředmětné. To, jak bylo měřidlo přiloženo na obrubník, je zdokumentováno na fotografii.
16. K otázce materiálního znaku přestupku se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně tak v případě vypořádání námítky vedení stížnostního spisu odděleně od spisu přestupkového, záznamu o oprávněné úřední osobě a znemožnění nahlédnutí do spisu.
17. Žalovaný se domnívá, že podaná žaloba není důvodná, napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobkyně. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

18. V replice žalobkyně především zopakovala, že se správní orgány v průběhu řízení nevypořádaly s jejími námitkami, tudíž totožné námitky uvedla i v žalobě.
19. K problematice úředního záznamu jako důkazu se žalobkyně vyjádřila již v žalobě, nyní pouze zdůraznila, že nemohl být použit jako důkazní prostředek a nesplňuje požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Proto měl být proveden výslech sepisovatele úředního záznamu, jak požadovala žalobkyně. K fotodokumentaci uvedla žalobkyně, že fotodokumentace je přílohou úředního záznamu, nadto nelze fotodokumentaci považovat za rozsáhlou, neboť fotografií je celkem 11, ale jsou pořízené duplicitně ze dvou pohledů a mapují pouze dva směry – vozovku zleva a vozovku zprava, tedy z fotografií není vidět okolí vozidla. Co se týče fotografie měřidla, ta byla pořízena ve 20:08, zbylé fotografie vozidla byly pořízeny 20:12, 20:13 a 20:23, je tedy prodleva mezi změřením vzdálenosti vozidla a jeho fotografií. Z úředního záznamu ani z fotografie měřidla dále není zřejmé, kde bylo měřeno, v jakých místech a odkud kam.
20. K neprůkaznosti měření a kalibraci žalobkyně uvedla, že sám správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl informaci o proškolení strážníků, na základě níž se žalobkyně

domáhala důkazů o tomto proškolení, tedy výstupů z takového školení nebo výsledků strážníků. Tvrzení žalovaného je tak nepřezkoumatelné a nemá oporu ve spisovém materiálu. Co se týče kalibrace, měřidla určená pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní podléhají povinnému ověřování, a měřidlo tak může být použito pouze po dobu platnosti ověření. Doklad o ověření měřidla však správní orgány nepředložily a výsledky měření tak nelze ve správním řízení použít jako důkaz.

V. Průběh ústního jednání

21. Krajský soud nařídil ve věci na den 29. 9. 2022 ústní jednání.
22. Zástupce žalobkyně odkázal na písemné vyhotovení žaloby a repliky. Zdůraznil bod žaloby týkající se toho, že úřední záznam nemůže sloužit jako důkazní prostředek, úřední záznam má správnímu orgánu pouze poskytovat pouze rámec nebo informaci o tom, co má nebo nemá v řízení dokázat. Úřední záznam, ze kterého žalovaný vycházel, vůbec nedokumentuje situaci tak, jak byla popsána, a není ani sepsán těmi strážníky, kteří měli úřední záznam sepsat. Podle názoru žalobkyně nebyl žádný důkaz pro to, aby správní orgán I. stupně mohl rozhodnout, a nebyl tedy dán žádný podklad pro rozhodnutí. Z fotodokumentace přiložené k úřednímu záznamu nevyplývá, co se dělo v okolí vozidla. Fotografie jsou navíc pouze součástí úředního záznamu, který není podkladem rozhodnutí, jak již zástupce žalobkyně uvedl.
23. Žalovaný sdělil, že správní orgán I. stupně vycházel především z přiložené fotodokumentace, která prokazuje naplnění skutkového stavu naprosto jasně.
24. Zástupce žalobkyně dále navrhl k důkazu předvolat k výsledku strážníky, kteří zjistili spáchání předmětného přestupku. Soud návrh na provedení tohoto důkazu zamítl, neboť by se jednalo o poměrně rozsáhlé dokazování, k čemuž správní soudnictví neslouží.
25. Zástupce žalobkyně v závěrečném návrhu trval na tom, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k novému projednání. Požadoval uhradit pouze náklady za zaplacený soudní poplatek.
26. Žalovaný v rámci závěrečného návrhu požadoval zamítnutí žaloby.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
28. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
29. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

30. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
31. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
32. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Souady jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo*

na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) *je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat*

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“.

Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

33. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) *je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“.
- V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) *je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů*“.
- Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním,

která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

34. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
35. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani
v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo
k závěru napadeného rozhodnutí.
36. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval
za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
37. Soud proto přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci.
38. Krajský soud se nejdříve zabýval námitkou žalobkyně týkající se zjištěného skutkového stavu, který byl zjištěn mj. na základě úředního záznamu a fotografií pořízených strážníky městské policie na místě spáchání přestupku.
39. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány vycházely z fotodokumentace pořízené na místě spáchání přestupku. Z této fotodokumentace lze vidět, že vozidlo žalobkyně stálo dne 11. 4. 2018 v časovém rozmezí od 20:12 hod. do 20:23 hod. na ulici, jejíž označení není z fotografií patrné, podle úředního záznamu a přiložené mapy se jednalo o ulici Luční 21. O tom, že vozidlo uvedeného dne a času stálo na ulici Luční, není mezi účastníky sporu, ostatně uvedená skutečnost jednoznačně vyplývá i z výše označené fotodokumentace ve spojení s úředním záznamem a mapovým podkladem. K tomu soud uvádí, že co se týče umístění vozidla na vozovce, je fotodokumentace zcela dostačující. Jako dostačující je fotodokumentace i stran pohledů do okolí, resp. vzhledem k časovému úseku, během něž byla fotodokumentace pořízena, je zřejmé, že ve vozidle neseděl řidič, ani se v okolí vozidla nikdo nepohyboval a nedocházelo k nastupování či vystupování osob, či ke složení nákladu.

40. Co se týče skutečnosti, zda vozidlo žalobkyně stálo na vozovce tak, že nebyla dodržena povinnost zachovat jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy, je podstatné, jakým způsobem bylo na fotografiích zaznamenáno měření vzdálenosti. Fotografie měřidla vzdálenosti, která má dokládat vzdálenost od okraje vozovky k protilehlému kolu vozidla žalobkyně, je součástí výše označené fotodokumentace. Soud nicméně musí konstatovat, že z uvedené fotografie není zřejmé, odkud kam byla vzdálenost měřena, byť je z fotografie patrné, že měřidlo leží na obrubníku u kraje vozovky. Není však zřejmé, zda se uvedené hodnoty na měřidle vztahovaly skutečně k vozidlu žalobkyně, neboť vzhledem k absenci pohledu směru měření není postaveno najisto, že skutečně bylo měřeno od protilehlého okraje vozovky směrem k vozidlu žalobkyně.
41. Na základě výše uvedeného musí soud konstatovat, že ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že s vozidlem jehož je žalobkyně provozovatelem, byla porušena povinnost dle ustanovení § 25 odst. 3 silničního zákona, tedy zachovat jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy a že došlo k jednání, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Pokud by správní orgány dostatečně vyhodnotily důkazy, musely by dojít k závěru, že nejsou dostatečné ke zjištění skutkového stavu.
42. Krajský soud proto nesouhlasí s tím, že správní orgány pomocí označených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobkyně jako provozovatel vozidla dopustila daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzovaném případě však s ohledem na absenci fotografie toho, jakým způsobem policisté měřili vzdálenost od okraje vozovky směrem k vozidlu žalobkyně, nelze bez důvodných pochybností říci, zda řidič vozidla, jehož je žalobkyně provozovatelem, skutečně při parkování porušil povinnost zachovat jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Uvedenou žalobní námitku proto krajský soud považuje za důvodnou.
43. K dalším v žalobě uplatněným námitkám se soud vyjádřil následovně.
44. Žalobkyně dále namítala, že úřední záznam nelze použít jako důkaz v řízení. Co se týká procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat, jak ostatně namítala i žalobkyně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89).
45. Je nutno dále konstatovat, že úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, a to především v situaci, kdy tam uvedená tvrzení

přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, v tomto případě fotografie z místa spáchání přestupku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48).

46. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu skutečně vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115). V nyní řešené věci však proti žalobkyni existovaly další důkazy, a to zejména fotografie z místa spáchání přestupku, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci zcela jasnou, a to alespoň v tom ohledu, že vozidlo, jehož je žalobkyně provozovatelem, stálo dne 11. 4. 2018 v časovém rozmezí od 20:12 hod. do 20:23 hod. na ulici Luční v Brně. Námitku žalobkyně, že úřední záznam nelze ve správním řízení použít jako důkaz, tak považuje krajský soud za nedůvodnou.
47. Ohledně námitky žalobkyně týkající se školení strážníků na obsluhu měřicího zařízení se pak lze ztotožnit s žalovaným, že vzhledem k tomu, že jde o jednoduchou záležitost měření vzdálenosti, není nutný speciální kurz a postačuje běžné proškolení strážníků dle návodu k použití zařízení. Ohledně nutnosti kalibrace měřidla se rovněž lze ztotožnit s žalovaným, a to z důvodu, že v nyní posuzovaném případě šlo o takový druh měření, které nemusí být přesné na milimetry. Při posuzování vzdálenosti vozidla od obrubníku se totiž jedná o vzdálenosti v řádu metrů a centimetrů, a jestliže by skutečně bylo měřeno od obrubníku směrem k vozidlu, vzhledem k naměřené vzdálenosti by nebylo pochyb o tom, že nebyly zachovány jízdní pruhy, jak požaduje ustanovení § 25 odst. 3 silničního zákona.
48. Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, v případě, že by bylo přestupkové jednání správními orgány žalobkyni dostatečně prokázáno, byl by materiální znak přestupku naplněn. Jak správní orgány uvedly, materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, přičemž parkování vozidla na vozovce a neponechání 3 m širokých jízdních pruhů pro každý směr jízdy, lze jako potenciálně nebezpečnou situaci shledat.
49. Stanovením pravidel silničního provozu, mezi něž se řadí i zachování 3 m širokých jízdních pruhů pro každý směr jízdy, vyjadřuje zákonodárce zájem na ochraně chráněných zájmů. V posuzovaném případě by byl zájem společnosti ohrožen jednáním řidiče vozidla, jehož je žalobkyně provozovatelem, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, aniž by muselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním řidiče vozidla vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě stačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu by tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že řidič vozidla, jehož je žalobkyně provozovatelem, zaparkoval vozidlo tak, že neponechal volné jízdní pruhy, a tím mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek.

50. Co se týče žalobních námitek, že se žalobkyně neměla možnost dostatečně seznámit se spisem a neměla možnost nahlížení do spisu, i tyto považuje soud za nedůvodné.
51. Žalobkyni byla před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ostatně se k provedení dokazování mimo ústní jednání a k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dostavil osobně zástupce žalobkyně, jak vyplývá z protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání a o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 13. 2. 2019, č. j. ODSČ-94570/18-28. Z tohoto protokolu rovněž vyplývá, že zástupci žalobkyně bylo umožněno seznámit se v plném rozsahu se spisovým materiálem a opatřil si kopii celého spisu na mobilní telefon. Ve lhůtě potom zástupce žalobkyně podal vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to podáním ze dne 20. 2. 2018.
52. Krajský soud souhlasí s tím, že žalobkyni měla být dána možnost nahlížení do spisu, neboť toto právo náleží účastníkům správního řízení po celou dobu správního řízení. Nicméně uvedené právo na nahlížení do spisu může být omezeno pracovní dobou správního orgánu a rovněž provozními možnostmi na straně správního orgánu. Pokud se zástupce žalobkyně dostavil k nahlížení do spisu bez předchozí domluvy v době, kdy oprávněná úřední osoba byla nepřítomna, pak je správní orgán oprávněn nevyhovět z provozních důvodů, zejména v situaci, kdy nemožnost nahlížet do spisu byla dána pouze v tento jeden konkrétní den a kdy zástupce žalobkyně nebyl na nahlížení do spisu předem domluven. Právo nahlížet do spisu žalobkyni nebylo zcela odepřeno, ale pouze jí, resp. jejímu zástupci, nebylo vyhověno z aktuálních provozních důvodů. Je zcela běžné, že správní orgány (ostatně i soudy) preferují k nahlížení do spisu předchozí domluvu, aby bylo možno zajistit plynulý průběh tohoto úkonu v řízení právě s ohledem na provozní možnosti správního orgánu. V nyní posuzovaném případě nadto soud shledal, že nedošlo k natolik zásadnímu zásahu do procesních práv žalobkyně, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když její zástupce měl možnost seznámit se obsahem správního spisu dne 13. 2. 2019, a byla mu následně dána dostatečná lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
53. Žalobní námitku, že správní spis u správního orgánu I. stupně nebyl veden oprávněnou úřední osobou, shledává krajský soud taktéž jako nedůvodnou. Není totiž nutné, aby byl ve správním spise byl založen samostatný dokument, označující oprávněnou úřední osobu, jelikož v nyní posuzovaném případě se jedná o řízení, zahájené z moci úřední podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu. Podle § 46 odst. 1 správního řádu oznámení o zahájení řízení z moci úřední musí mj. obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Ustanovení § 46 odst. 1 je přitom ve vztahu speciality k § 15 odst. 4 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32). V nyní posuzovaném případě byla oprávněná úřední osoba Ing. V. H. označena v příkazu ze dne 16. 11. 2018, č. j. ODSČ-94570/18-18, jako správní referent v řízení a rovněž jako osoba, která danou věc vyřizuje, stejně takto byla označena v navazujících písemnostech a rozhodnutích správního orgánu, a na správním spisu pak byla označena přímo jako oprávněná úřední osoba. Krajský soud má tedy za to, že oprávněná úřední osoba byla v daném správním řízení dostatečně určena.
54. Krajský soud na základě výše uvedeného shledal podanou žalobu důvodnou, neboť v průběhu správního řízení nebyl na základě provedení dokazování v souladu

s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebylo náležitě prokázáno spáchání předmětného přestupku, když správní orgány si na podporu svých závěrů neobstaraly dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. Během dalšího řízení bude na správních orgánech, aby korektním způsobem vyhodnotily získané důkazy, případně dokazování doplnily, a ve věci nově rozhodly.
56. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalobkyni přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za zaplacený soudní poplatek, uhrazení jiných nákladů řízení nepožadovala. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 3 000 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně ve stanovené lhůtě.
57. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce